

Paul Maar

BAY BELLO'NUN YENİ MACERALARI

BAY BELLO

2

Çeviren: Süheyla Kaya

Resimleyen: Ute Krause

2. basım

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Paul Maar
BAY BELLO'NUN
YENİ MACERALARI
BAY BELLO

2

Çeviren: Süheyla Kaya ■ Resimleyen: Ute Krause

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Tuğçe Özdeniz
Düzeltili: Mustafa Aydın
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2016

2. Basım: 1000 adet, Haziran 2017

ISBN 978-975-07-3253-9

Neues von Herrn Bello, Paul Maar

© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2006

Resimler: Ute Krause

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2016

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif

Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak

kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni

olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 31730

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857

Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3

No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul

İç Baskı ve Cilt: Yıldız Matbaa Mücellit; Sertifika No: 33837

Adres: Maltepe Mahallesi Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol

San. Sit. No 81/25 Topkapı, Zeytinburnu / İstanbul

Bu kitabın sahibi:

Paul Maar

1937 yılında, Schweinfurt'ta doğan Paul Maar resim ve sanat tarihi öğrenimi gördü. Başlarda sanat eğitmenliği yapan Maar bugün Alman çocuk ve gençlik edebiyatının en önemli isimlerindedir. Yazar Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü, Friedrich-Rückert Ödülü ve E.T.A. Hoffman Ödülü gibi pek çok prestijli ödülün de sahibidir.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

ALVIN AMCA VE SAMS
BAY BELLO VE MAVİ MUCİZE
BAY BELLO'YA TEKRAR KAVUŞMAK
MARTIN İLE SAMS
SAMS İLE BİR HAFTA
SAMS'IN DÖNÜŞÜ
SAMS TEHLİKEDE
ŞANSLI SAMS
YENİ DİLEK NOKTALARI

BAY BELLO'NUN YENİ MACERALARI

BAY BELLO

2

İçindekiler

Hikâyenin Öncesi, 9

Adrienne, 19

Bay Bello Dertli, 27

Büyük Felaket, 38

Küçük Felaket, 45

Bir Planım Var, 51

Aile Sırrı, 60

Bayan Lissenkow'un Bilmediği Şey Yok, 68

Büyük Amcamın Oturduğu Ev, 76

Büyük Büyükbabanın Günlüğü, 86

Gizli Çekmece, 102

Lichtblau Ailesi, 112

Yeni Bir Plan, 123

Hırsızlık, 131

Trende, 136

Otelde, 143

Bay Melkon'un Kızı, 155

Bay Melkon'un Kulesinde, 165

İlk Deney, 179
Deneylere Devam, 191
Eve Dönüş, 201
Nihayet Evde, 208
Dört Hafta Sonra, 218

İçerisi nemli ve soğuktu. Küf kokusu geniz yakıyor, büyük su damlaları tavandan taş zemine damlıyordu. Kapı Max'ın arkasından hafif bir tıkırtıyla kapandıktan sonra etraf iyice karardı. Kısacası, ortam oldukça rahatsız ediciydi.

Peki, Max ve Bay Bello saçlarına örümcek ağlarının yapıştığı bu karanlık odada neden şaşkın şaşkın dolaşıyordu? Bu durumun sorumlusu Bay Bello'dan başkası değildi elbette!

Zili defalarca çalmalarına rağmen kapı açılmayınca, evin etrafını kolaçan etmeye karar veren Bay Bello arka tarafta iyice tozlanmış metal bir kapı keşfetmiş ve bir iki omuz darbesinden sonra kapıyı açmıştı. Aşağıya inen taş merdiven epeyce dikti.

Havayı koklayan Bay Bello "Küf köküsü!" diyerek basamakları inmeye başlayınca, Max arkasından, "Bay Bello, dur gitme!" diye bağırdı.

“Bay Bello aşağıda ne olduğuna bakmak istiyör,” dedi inmeye devam eden Bay Bello. Çaresizce onu izleyen Max, “Neden kimse kapıyı açmayınca normal insanların yaptığını yapmıyoruz?” diye sordu.

Bay Bello durdu ve aşağıdan seslendi: “Nörmal insenler ne yapar ki?”

“Kapı açılmayınca gider, daha sonra tekrar gelirler.”

Bay Bello sırttı: “Ama Bay Bello nörmal insen değil ki.”

Haklıydı. Bay Bello kesinlikle normal bir insan değildi. Daha önce köpek olan birinin normal bir insan olduğunu söylemek olanaksız, öyle değil mi?

Fakat, insana dönüşmeden önce köpek olduğu iddia edilen birinden söz edildiği şu an, bu hikâyeyi en başından anlatmamız gerekiyor.

Önce Max, Bay Bello ve mavi sıvı hakkında bilgi vermeliyiz.

En iyisi hikâyesini Max kendisi anlatsın!

Hikâyenin Öncesi

Babam kendisine adıyla değil soyadıyla hitap edilmesini istediği için herkes ona Sternheim der. Bu nedenle benim de kendimi Sternheim olarak tanıtmam kimse için şaşırtıcı olmasa gerek. Daha doğrusu, adım Max Sternheim. On iki yaşındayım, bu yaştaki her normal çocuk gibi ben de okula gidiyorum. Fakat son zamanlarda bizim evde hiçbir şey normal sayılmaz. Bunun nedeni de arkadaşım Bay Bello'dan başkası değil. Ne yapalım! Bazen insan, en iyi arkadaşına yardım etmek zorunda kalıyor. Böyle zamanlarda gerekeni yapmak Bay Witter'in sıkıcı biyoloji dersini dinlemek veya müzik öğretmenimiz Bayan Kraemer'in dersinde kanon söylemekten daha yararlıdır.

Babamla ilgili konuya dönecek olursak, elbette onun da bir adı var. Fakat kimseye söylememeyi tercih ediyor. Çünkü okul yıllarında herkes adıyla alay ediyor, İsveç asıllı Alman yazar Astrid Lindgren'in *Pippi Uzunçorap* adlı komik hikâye kahramanına gönderme yaparak ona "Pippi Sternheim" diye sesleniyorlarmış. Çünkü babamın adı Pippin; eski bir Alman imparatorunun adıymış.

Babamla annem çok uzun zaman önce ayrıldılar. Annem şu an Avustralya'da yaşıyor.

Babam eczacı. Löwen Caddesi'ndeki Sternheim Eczanesi ona ait. İşte hikâye, tam da bu eczanede başlıyor.

Günlerden bir gün, eczaneye gelen oldukça yaşlı, tuhaf ve gizemli bir kadın, babama, içi mavi sıvıyla dolu bir şişe verdi. Kadının söylediğine göre, bu sıvıyı babamın büyükbabası hazırlamış.

Başta, babamın büyükbabasının hazırlamış olduğu bu mavi sıvının harika bir gübre olduğunu düşündük, çünkü babamın laboratuvar olarak kullandığı odadaki küçük limon ağacına yarım bardak döktükten sonra, ağacın ertesi sabah insan boyunda bir mandalina ağacına dönüştüğünü gördük. Küçük kırmızıturplar beyaz bayırturplarına dönüşmüş, camın önünde duran frenksoğanının boyu, saksıya yarım bardak mavi sıvıdan döker dökmez çatıya kadar yükselmişti.

Sonra, elli yaşına, hatta yüz yaşına gelsem de unutamayacağım o olay yaşandı.

Köpeğim Bello'yla eczanedeydik. İçinde mavi sıvı olan şişe eczanede, babamın laboratuvar olarak kullandığı odadaki masanın üstünde duruyordu. Yanlışlıkla çarpınca şişe devrilip kırıldı. Bello yere dökülen mavi sıvıyı içmeye koyuldu.

“Hayır, Bello! Yapma!” diye bağırdım. “O gübre! Zehirli olabilir!”

Fakat çok geç kalmıştım. Bello'nun vücudundan tuhaf sesler gelmeye başladı; köpeğim büyüdü, büyüdü, giderek uzayan arka bacaklarının üzerine

dikildi, genişledi. Tüyleri yok olmuş, patileri ellere ve parmaklara dönüşmüş, ağız ve burun bölgesi kısalmış, sanki kafası geriye doğru çekilmişti. Kısacası, karşımda boynunun ucunda gezdirme kayışı duran köpek tasmalı bir adam vardı ve bana, en az benim ona baktığım kadar şaşkınlıkla bakıyordu. Mavi sıvı Bello'yu Bay Bello'ya dönüştürmüştü.

Bay Bello'yu babamla tanıştıranları anlatınca o da çok şaşırды. Babama kalsa Bay Bello'dan hemen kurtulmalıydık. Ama izin vermedim. Birincisi, Bay Bello *benim* köpeğimdi. O halde şimdi de *benim* insanım sayılırdı. İkincisi, benim en iyi arkadaşım olmuştu. Bana eziyet eden çocuklara karşı beni koruyordu. Bir keresinde, sınıfın en güçlü çocuklarından biri olan (ve beni pataklamak isteyen) Robert'i yakasından tutup havaya kaldırmış ve bir güzel silkelemişti. Ayrıca Bay Bello'yla vakit geçirmeyi seviyordum. Örneğin onunla birlikte yemek yemek çok keyifliydi. Öyle korkunç yemek yiyordu ki, yanındayken sofrada adabı konusunda kusursuz görünüyordum. Bunun dışında, artık öğle yemeklerini yalnız başıma yemek zorunda değildim. Evimizin alt katındaki eczanede müşterilerle ilgilenen ya da ilaç hazırlayan babam öğle yemeğimi önceden pişirirdi. Okuldan döndüğümde mutfak masasının üzerindeki not kâğıtlarını bulurdum: "Makarnayı tavada ısıt!" ya da "Etin sosu mikrodalgada sadece dört dakika kalacak!!!"

Öğle yemeklerinde Bay Bello benimle birlikte masaya oturmaya başladığından bu yana yemeklerin tadına daha iyi varıyordum. Bazen babamın hazırladığı yemeği bir kenara bırakıp kendimize salam, jambon ve Viyana sosisleriyle zenginleştirdiğimiz ve bolca ketçap sıkığımız pizza gibi leziz yemekler hazırlıyorduk.

Bay Bello'yla her konuda sohbet edebiliyorduk. Ben okulda yaşadığım olaylardan söz ediyordum, o da köpekken yaşadıklarını anlatıyordu; başrolde çoğunlukla kızıl tüylü, *collie* cinsi dişi köpek olurdu. Kusursuz bir soyağacına sahip olan bu dişi köpeğin adı Adrienne von Eschenheim'dı. Ben koltukta yayı-

larken, kanepede oturmayı pek sevmeyen, sandalyeye tünemekten nefret eden Bay Bello da halının üzerinde uzanırdı. Babamla bütün ısrarlarımıza rağmen köpek olduğu zamanlardaki alışkanlıklarından tam olarak vazgeçmemişti. Masanın altında yatmayı, eski köpek örtüsü üzerinde uyumayı tercih ediyor ve her şeyi, herkesi uzun uzun kokluyordu.

Bay Bello'nun dilimizi bu kadar çabuk anlayıp konuşabilmesi şaşırtıcıydı ama bazı sözcükleri, ne kadar öğretmeye çalışırsak çalışalım, bir türlü söyleyemiyordu veya söylemek istemiyordu. Bazen bir cümle içinde aynı sözcüğü farklı biçimlerde dillendirdiği de oluyordu. Birçok sözcüğün anlamını bilmediğini hiçbir zaman kabul etmiyor, her şeyi biliyormuş gibi davranıp bu yanıyla gurur duyuyordu.

Derken büyük bir şok yaşadık.

Mavi sıvının etkisinin bir iki hafta içinde kaybolacağını bilmiyorduk. Günlerden bir gün Bay Bello, önceden hiçbir belirti göstermeksizin, aniden Köpek Bello'ya dönüşüverdi.

Artık, biri son derece hoş, diğeri son derece cadaloz iki kadından söz etmenin zamanı geldi sanırım.

Hoş olan kadının adı Verena Lichtblau; artık bizimle birlikte yaşıyor. Babamın yeni kız arkadaşı, yakında evlenecekler.

Cadaloz olanın adı ise Adrienne von Eschenheim. Bay Bello ve kız arkadaşı Adrienne üst katımıza, Verena'nın eski dairesine yerleşti. Fakat Adrienne insan olmaktan hoşlanmadığı için yeniden köpeğe dönüştü.

Ah, her şeyi sırasıyla anlatmalıyım!

Verena Lichtblau bizim binanın çatı katına taşındıktan hemen sonra babamın ona âşık olduğunu anlamıştım (çatı katına değil, Verena'ya âşık olduğunu tabii).

Verena'nın bana anlattığına göre, o da babama âşık olmuş. İki kişi birbirini bu kadar severse kolayca kavuşabilecekleri düşünülür. Fakat babamla Verena uzun süre bir araya gelemediler, çünkü başta her şey epeyce karışık.

Verena Bay Bello'yla bizim evde, bir akşam yemeğinde tanışmıştı. Bay Bello yeniden köpeğe dönmüşükten sonra, babam Verena'ya, köpeğin bizim evde tanıştığı Bay Bello olduğunu söyleyince, Verena önce babamın şaka yaptığını düşünmüş, fakat babam ısrarla köpeğin bir zamanlar insan olduğunu tekrar edip durunca kendisiyle alay ettiğini sanıp babama çok kızmıştı, onunla konuşmuyordu.

Babam ve ben şunu biliyorduk: Eğer köpek Bello Verena'nın gözleri önünde insana dönüşür ve yeniden Bay Bello olursa, Verena babamın yalancının teki olmadığını anlayacaktı. Ne var ki mavi sıvıyla dolu şişe yere düşüp kırılmıştı.

Sonra, sıvıyı getiren yaşlı kadının, kendisi için bir şişe ayırıp mutfak dolabına koyduğunu söylediğini hatırladık. Hemen kadının peşine düşüp evini bulduk. Fakat ne yazık ki, zaten çok yaşlı olan kadın ölmüştü. Tam hayal kırıklığıyla oradan ayrılacaktık ki, bu kadının komşusu olan yaşlı adam, kadının ölmeden önce kendisine, içinde mavi sıvı olan bir şişe verdiğini ve bu şişeyi Eczacı Sternheim'a iletmesini istediğini söyledi.

Böylece artık mavi sıvı elimizdeydi ve Verena'ya köpeğin nasıl Bay Bello'ya dönüştüğünü gösterecektik. Fakat Bello mavi sıvıyı içmeyi reddetti, insan olmak istemiyordu. Meğer köpekken âşık olduğu dişi köpek Adrienne'yle karşılaşmış!

Sonunda bütün bu sorunların çözümünü ben buldum. Bununla gurur duyduğumu sanabilirsiniz ama öyle değil. Adrienne'nin Bay Bello'ya yaptıklarını düşününce, o gün bulduğum çözümün iyi olduğundan artık pek emin değilim.

Babamın duymasını istemediğim için Bello'yu bir kenara çekip kulağına, "Lütfen sıvıyı iç ve yine insan ol," diye fısıldamıştım.

Bello başını hayır anlamında iki yana sallayarak itiraz etmişti. Bir defa insana dönüştüğü için, artık yeniden köpek olduğu halde dilimizi anlıyordu.

"Beni dinle ve lütfen o kalın köpek kafanı sallamayarak bırak," dedim. "İnsana dönüştünce mavi sıvıdan

bir miktar yanına alıp parka gidersin; nasılsa sahibi Adrienne'yi sık sık parka getiriyor..."

Bello hemen kulaklarını dikip dikkatle dinlemeye başladı. Ne anlatmak istediğimi çabucak anlamıştı.

"Köpekler sık sık su içerler," diye sürdürdüm sözlerimi.

Bello var gücüyle başını salladı.

"Adrienne'yi yanına çağırırsın..."

Bello başını eğerek soran gözlerle bana bakıyordu.

"Parka gittiğinde çoktan insana dönüşmüş olacaksın ya, 'Gelsene küçük köpekçik, gel, gel!' veya 'Adrienne, bak mama, *mmmh*, leziz mama!' veya benzer bir şeyler söylersin. Köpeklere nasıl davranmak gerektiğini en iyi sen biliyorsun. Adrienne gelir, yanında götürdüğün mavi sıvıdan içer ve sonra..."

Kulağına daha fazlasını fısıldamama gerek kalmamıştı. Bello gönüllü olarak babamla birlikte üst kata, Verena'nın evine çıktı ve ona köpek Bello'nun nasıl Bay Bello'ya dönüştüğünü gösterdik. Verena köpeğimin ilk kez insana dönüştüğünde yaşadığım şoktan daha büyüğünü yaşadı. Artık babamın yalan söylemediğini biliyordu.

Daha sonra babam ve Verena alt kata inip bizim evde barışmalarını kutlamaya başladıkları sırada kapı zili çaldı. Gelen Bay Bello'ydu; yanında, "kız arkadaşım" dediği, adı Adrienne von Eschenheim olan kızıl saçlı bir kadın vardı.

Babam önce kadının kim olduğunu anlamadı. Bildiği tek şey vardı: Bay Bello, şimdiye kadar olduğu gibi, odamdaki eski örtünün üzerinde kız arkadaşıyla birlikte uyuyamazdı.

Bu sorunu da ben çözdüm. “Peki şöyle yapsak?” diye sordum: “Bayan Lichtblau, yani Verena, bize taşsın. Bay Bello ve kız arkadaşı da üst kattaki eve taşsın. Verena bize taşınınca o ev nasılsa boşalacak.”

Tam da böyle oldu, en azından benzer şeyler oldu. Yani hikâyenin öncesi böyleydi.

Sanırım şimdi Bay Bello ve kız arkadaşının neler yaşadığını anlatmam gerekiyor.

Adrienne

Aslında çatı katını Bay Bello ve kız arkadaşına bırakmıştık, ama onlar evlerinde pek az kalıyor, çoğunlukla bizde zaman geçiriyorlardı. Bu durum babamın ve Verena'nın sinirine dokunmaya başlamıştı.

Babam, Adrienne'ye kızdığı bir gün bana, "Bello'yu, dişi arkadaşını insana dönüştürmeye ikna etmen iyi bir fikir değildi," demiş ve devam etmişti: "Umarım bir süre sonra Bay Bello'nun mavi sıvıdan içip insana dönüşmüş köpek arkadaşlarından oluşan bir orduyla birlikte yaşamayız."

"Hayır, elbette böyle bir şey olmayacak," dedim. "Bay Bello ve Adrienne o sıvıyı yıllarca kullanmak zorunda, boşuna harcayacak halim yok!"

Aslında Bay Bello'nun dışında, belki bir Bay Wasti, Bay Ajax ve Bay Poldi'nin odamda olması, benimle *Monopoly* veya kızmabirader oynamaları kesinlikle

hoşuma giderdi. Adrienne olmasa da olurdu, hatta daha iyi olurdu. Çünkü oynarken kavga çıkaracağı kesindi; taşlarından birini kırdığımızda oyun tahtasını alıp duvara çarpardı mutlaka.

Adrienne köpekken sahibi tarafından çok şımarılmış olmalıydı. Bello sokak köpeği olarak yaşamını devam ettirmeye çalışıp insanlar onun haline üzülerek biraz yiyecek verdikleri için mutlu olurken, Adrienne en iyi mamalarla besleniyor, korunup kollanıyor, tüyleri fönleniyor, fırçalanıyor, okşanıyor ve takdir ediliyordu.

Adrienne'nin, daha doğrusu köpek Adrienne'nin sahibini geçen hafta okuldan eve dönerken gördüm. Beni tanımadı, bu çok doğaldı, çünkü sadece bir kez parkta, Adrienne'ye yaklaştığı için köpeğimi kovaladığı gün karşılaşmıştık. Bu kez çok üzgün görünüyordu, omuzları çökmüş halde bir evin kapısına kadar yürüdü. Belli ki bu evde oturuyordu. Bahçe kapısına bir ilan yapıştırılmıştı. Adam içeriye girip gözden kaybolduktan sonra kâğıda şöyle bir göz attım:

100 AVRO ÖDÜL!

Collie cinsi dişi köpeğim kaçmış veya kaçırılmıştır!

Kıvrıkcık, kızıl tüyleri var. Adı Adrienne.

Köpeğimin bulunmasına yardımcı olacak bilgi veren

100 Avro ile ödüllendirilecektir.

Köpeğin Sahibi

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Paul Maar

BAY BELLO'NUN YENİ MACERALARI

BAY BELLO

2

Bello, insana dönüştü dönüşeli Max'ın en iyi arkadaşı oldu! İki kafadar, bu durumun değişmesini hiç mi hiç istemiyor. Tabii Bay Bello'nun insan olarak kalabilmesi için mavi sıvıdan düzenli aralıklarla içmesi şart. Çünkü mavi sıvı, onun yeniden köpeğe dönüşmesine engel oluyor. Sorun şu ki, ellerinde yalnızca bir şişe mavi sıvı kaldı! Sıvıyı uzun yıllar önce icat eden Max'ın büyük büyükbabasının notları bir yerlerde olmalı... Bu notların peşine düşen Max ve Bay Bello, tarifi bulduklarında karışımı kendileri hazırlayabilecekler, böylece Bay Bello insan olarak kalacak. Peki, bu o kadar kolay olacak mı dersiniz?

Tarifin peşinde heyecanlı bir maceraya atılan Max ve Bello ile birlikte bizleri de büyük bir sürpriz bekliyor!